

ZAMANE ANNELERİ

YAZI: Mehmet UHRİ
muhrim@gmail.com

Görüntülemek
için
QR kodu
tarayın

Hayat kolaylaşıp
hızlandıkça her
şeyin aynı
kolaylıkla
yapılacağını
sanıyor
bu zamane
anneleri.

Sen de dedem gibi ölecek misin, anneanne?" sözleri hasta odasında derin bir sessizlik yaşanmasına neden olmuştu. Geçirdiği ameliyatlardan sonra pek toparlayamamış yaşlı hanımefendiyi hasta yatağında ilkokula yeni başlamış torunu ve kızı ziyarete gelmişti. Küçük çocukları hasta ziyaretine kabul etmememiz başlangıçta sorun yaratmış, kısa süreli ziyaret için izin koparılmıştı.

Hasta odasında ana kız konuşup dertleşirken torun araya girip sormuştu o can sıkıcı soruyu. Kafamı eğip elimdeki dosya ile ilgileniyormuş gibi yaptım. Hastamız torununu yatağın kenarına oturttu. Ellerini tutarak "Şimdi değil, iyileşip eve döneceğim, merak etme. Hemen ölmeyeceğim. Ama er veya geç hepimiz öleceğiz" dedi. Torun yanıttan pek tatmin olmuş gibi değildi.

- Ama bu haksızlık, anneanne. Ölünce onları bir daha göremiyoruz. Dedemi çok özledim ben.
- Merak etme, insanlar ölünce görünmez olurlar ama hepten yok olmazlar.

Torun bir süre babaannesinin boynundaki kolye ile oynayarak düşündü. Sonra "Peki insanlar ne oluyor, ölünce?" diye sordu. Anneanne önce odadakilere sonra kızına baktı. Torununun saçını okşayarak;

- Bir şekilde aramızda oluyorlar, ölenler. Kimi bir renk, kimi tat veya koku kimi de dokunuş olup geri geliyorlar. Mesela rahmetli annemin yaptığı puf böreğini hiç unutmadım. Nerede o kokuyu veya tadı bulsam annemin orada

yanımda olduğunu bilirim. Dedeni ise saçlarımdaki dokunuş ile hatırlarım. Nerede bir rüzgâr saçlarımı okşasa dedenin yanımda olduğunu düşünür, seviyorum.

- Peki, sen ölünce ne olup geleceksin, anneanne?
- Onu sen bileceksin. Beni nasıl hatırlamak istersen o şekilde geleceğim yanına.

Ziyaret kısa sürmüştü. Onlar odadan çıktıktan sonra hastamız, torununu çok özlemiş olduğunu belirterek ziyarete engel olmadığımız için teşekkür etti.

- Bu küçük torunumu büyüğünden daha çok seviyorum, doktor bey.
- Doğrusu torunlarınız arasında ayırım yapıyor olmanızı yadırgadım.
- Haklısınız ama böyle olmasında biraz kızımın da kabahati var. İlk çocuğunu çabuk büyütmeye çabaladı. Kendince başardı da. Ama hepimizden uzak, soğuk, ağır biri oldu çıktı, büyük torunum. Şimdi hepimiz yakınıyoruz ama iş işten geçti.

- Neden böyle oldu?
- Ne yazık ki, kızım da diğerleri gibi zamane annelerinden oldu. Çocuğunu en iyi şartlarda, en iyi okullarda, en iyi eğitim ile yetiştireceğim, diye tutturdu. Çocuğun almadığı ders kalmadı. Bale, piyano, tenis, yüzme dersleri yetmedi, kolejlerde okuttu. Onunla birlikte ders çalışıp sınavlara birlikte girdi sanki. Şimdi adı sanı duyulmuş kolejlerden birinde okuyor. Ama hepimizden uzaklaştı.

Derslerinden başka oyun bilmeyen soğuk ağır biri oldu.

Bir süre sustu, soluklandı. Elimi tutup yatağında doğruldu. Yastıklarımı düzelttim.

- Zamane anneleri böyle oluyor, işte. Çocuk yetiştirmeyi yemek yapmak sanıyorlar. Parayı bastırıp en donanımlı mutfakta en iyi malzemeleri kullanırsa yemeğin mükemmel olacağını hayal ediyor, ortaya çıkan yemeğe bakıp neden lezzetli olmadığını soruyor, kabahati mutfakta veya malzemede arıyorlar. Kendilerine hiç kabahat bulmuyorlar. Hâlbuki el emeği, sabır ve özen olmayınca lezzeti yakalayamazsın. Hele bir sarma sarsınlar da göreyim ben onları. Bu kez de “o kadar emek verdim, kimseye yedirtmem” diye tuttururlar. Sanki analarından böyle gördüler. Hayat kolaylaşıp hızlandıkça her şeyin aynı kolaylıkla yapılacağını sanıyor bu zamane anneleri. Çocuklarını da çabuk büyötmeye uğraşıyorlar. Onları hızlı yaşlandırdıklarının farkında bile değiller.

- Yani?

- Çocuk bu, yetiştiği ortamdaki insanlara anne babasına benzeyecek elbet. Çocuk onlara benzemeye başladıkça anneler kendi beğenmediği yönlerini çocuklarında görüp kızıyor,

nerede hata yaptıklarını bulmaya çabalyorlar. İkinci çocukta ise o ilk heves kalmıyor da öyle kurtarıyor onlar kendilerini.

Boğazı kurumuştu. Bir yudum su içip eskiden ailelerin ilk çocuklarının ağabey ve abla ağırlığı ile yetiştirildiğini, ilk çocukların aileyi iyi yansıtmaya görevi olduğu için daha değerli olduğunu, ama artık devrin değiştiğini ailelerin kendilerini değil de hayallerini çocuklarına yüklediğini ilk çocuktan sonra gelenlerin ise daha özgür olunlaşıp aileye daha çok benzediğini anlattı.

Birkaç gün sonra hastamızın baş ucunda suluboya bir resim vardı. Mavi gökyüzünde sapsarı güneş ve bir de çiçekler içinde gülümseyen kız çocuğu vardı resimde. Hastamız resim ile ilgilendiğini görünce okumakta olduğu gazetesinden kafasını kaldırıp;

- Torunum benim için yapmış bu resmi, doktor bey. Resimdeki kız kendisiymiş. Karar vermiş, ben ölünce resimdeki gökyüzünün mavisi olacaktım onun için. Gökyüzüne her baktığında benim yanında olduğumu bilecektim böylelikle. Bu sınımsız güneş ise dedesiymiş. Gözleri dolmuştu. Birkaç damla yaş

süzüldü gözlerinden. “Torunumun gözünde gökyüzünün mavisi olacaktım, dedesi de hepimizi ısıtan güneş. Daha ne olsun?” dedi. Bir kaç gün sonra hastamız iyileşerek taburcu oldu. Torunun yaptığı resim ise etajerin çekmecesinde unutulmuştu. Resmi elime alıp öğle arası bahçeye çıktım.

Yağan yağmurun ardından masmavi gökyüzünde açan güneş, sıcaklığını iyice hissettiriyor, ağaçlar sonbahara hazırlanıyordu.

